

5/12

Högskolestriden avgjord

Glädjande nog har Stockholms högskolas styrelse beslutat att utnämna Lundadocenten Westin till professor i historia vid Högskolan. Avgörandet har föregåtts av en konflikt som vunnit en viss uppmärksamhet och som även från principiell synpunkt är av betydelse. Två av de tre sakkunniga, professor Folke Lindberg vid Högskolan och den danska professorn Astrid Friis, hade satt Westin främst, medan förutvarande professorn i Lund Gottfrid Carlsson satt docenten vid Högskolan Kumlien i första rummet. Majoriteten inom den humanistiska fakulteten och lärarrådet hade följt sakkunnigmajoriteten. Konflikt och diskussion uppstod genom att en av historieprofessorerna vid Högskolan, Torvald Höjer, i skrivelse till styrelsen uppträdde som översakkunnig; han underkände de två sakkunniga, som bildat majoriteten, förklarade professor Carlsson vara den ende sakkunnige i reell mening och antydde att han som lärare och handledare vid Högskolan skulle mista sin "auktoritet" om inte styrelsen beslöt i enlighet med hans uppfattning. Högskolans styrelse beslöt att uppskjuta avgörandet i ärendet på tio dagar och har alltså först nu kommit till en utnämning.

Vid styrelsens sammanträde i går förelåg en rad skrivelser till belysning av frågan. Den viktigaste är undertecknad av flertalet medlemmar av humanistiska fakulteten. Det är ett nöje att läsa den: den är inte bara stark i sak, utan hård i formen, vilket i detta fall sannoligen är behövligt. Det erinras om att professor Höjer, som nu underkänner två av de tre sakkunniga, inte gjort någon invändning mot valet av dem vare sig i fakulteten eller i lärarrådet. Det framhålles att professor Höjer helt med orätt nedvärderar sin kollega vid

Högskolan professor Lindberg; "det räcker därvidlag att erinra om att fakultetens majoritet satte professor Lindberg främst vid tillsättandet av den lärostol som professor Höjer nu innehar", heter det i den mordande vidräkningen. Det påpekas att vid en rad professorskonkurrens docent Westin satts före Kumlien av skilda sakkunniga; av de aktiva historieprofessorer som varit sakkunniga är i själva verket professor Höjer den ende som satt docent Kumlien före Westin. Tyngden av dessa anmärkningar ökas av en bifogad skrivelse, vari tre nu aktiva historieprofessorer, Bolin, Lönnroth och Rosén, som är framstående medeltidsforskare, anser det självklart att Westin bör sättas före Kumlien.

Till dessa erinringar knyter sig några synpunkter av principiell vikt. Fakultetsmajoriteten tar avstånd från docent Kumliens och professor Höjers nedsättande uttalanden om den danska professorn Friis. "Det är enligt vår mening upprärande att en av högskolan vald sakkunnig utsättes för sådant misstänkliggörande som här har skett." Vidare konstaterar man att de detaljmärkningar som av professor Carlsson riktats mot Westins arbeten inte får vara bestämmande. Det är, sägs det, "oriktigt att betygsätta ett vetenskapligt arbete genom att summera ihop felen. En sådan metod kanske kan tillämpas i en skolskrivning, men man hade väntat sig att på det universitära planet finna en mindre skolmästarmässig uppfattning." Slutligen tillbakavisas professor Höjers "förmätenhet" då han hotar med något slags förtroendekris om inte Högskolans myndigheter följer hans "auktoritet". "Vi beklaga att en medlem av vår fakultet på ett sådant sätt engagerat sig i denna befordringsstrid." Det är klara ord, och de är inte för starka.

5/12

Sellingprocessen

Rättegången mot professor Selling har säkerligen på de flesta gjort ett mycket obehagligt intryck. Här har framkommit personliga motsättningar, föreställningar och känslor som knappast kan ge någon ledning för avgörandet, men vilkas blottande måste vara pinsamt för alla de inblandade. Alldeles särskilt otrevligt verkar det dock då allmänne åklagaren mot slutet av rättegången drar fram helt nya anklagelser mot professor Selling. Denne har inför statsrevisionen vid förfrågan framfört en rad kritiska uttalanden mot Vetenskapsakademien, och dessa uttalanden har överlämnats i stencilerad form; åklagaren gör gällande att Selling härigenom skulle ha gjort sig skyldig till samhällsfarlig ryktesspridning och jämför därmed Sellings handlingssätt med brott som hotar rikets säkerhet. Om Ve-

tenskapsakademins handlingssätt under dessa år har på olika håll, främst i pressen och inte minst i denna tidning, fällt mycket hårda omdömen; nu skulle alltså Selling bli fast för att han i ett av ett statligt organ begärt yttrande fällt liknande omdömen. Selling, som sedan åratals, på avgörande punkter bevisligen med orätt, angripits av Vetenskapsakademien, skulle slutligen bli fälld inte för de saker som akademien anklagat honom för, utan därför att han använt starka ord då det gäller karaktärstiken av den med obefogade anklagelser verkande akademien. Detta förefaller, särskilt med tanke på det barocka i talet om samhällsfarlig ryktesspridning, så orimligt, så skandalöst att man måste beklaga att åtalsmyndigheten funnit det vara sin plikt att i rättegångens sista stadium falla tillbaka på denna linje.